

Simonida Milojković

U zagrljaju
PRINCA
TAME

■ Laguna ■

Copyright © 2022, Simonida Milojković
Copyright © ovog izdanja 2022, LAGUNA

„Čudnovato je to kako je ono što je dobro dosadno,
a kako je zlo zanimljivo.“

Alister Krouli

I

– Predajem te većem od sebe – izgovara Goran.

Ljubi me.

Njegove reči probijaju se kroz metalni ukus krvi u mojim ustima hrleći ka mozgu koji je, uprkos *bupu*, začuđujuće bistar.

Gledam Gorana. Prepoznaje strah u mojim očima. Ohrabrujuće klima glavom i prstom pokazuje ka otvorenim vratima terase na devetom spratu.

Izlazim. On ostaje u sobi.

Srce mi tutnji u slepoočnicama i stomaku. Ne osećam kolena i kao da se polomljenih zglobova penjem na stolicu postavljenu tik uz ogradu.

Daleko dole, uz škripu kočnica, noćni autobus zauzima se na stanici. Treba da skočim čim zatvori vrata i krene. Po Goranovom proračunu završiću pod točkovi-
ma. Takav je dogovor.

Gledam ljude koji ulaze na prednja vrata busa. Da li znaju da su kupujući kartu za vožnju pazarili ulaznicu za vrhunsku predstavu u kojoj sam ja glavna glumica?

– Hajde, Gospodar te čeka. Čeka svoju nevestu – čujem Goranov glas iz sobe.

Jedva dolazim do daha, bubnjanje srca nadjačava zvuke noćnog saobraćaja.

Kolena klecaju u ritmu srca. Oklevam.

– Sad nema nazad – kaže Goran.

II

– Sad nema nazad! – kaže mi Zorica i grohotom se smeje mom strahu dok stojim na ivici najviše skakaonice u akva-parku. Površina vode u bazenu je deset metara niže.

Oklevam. Kad gledaš odozdo, skakaonica uopšte ne deluje toliko visoko, a sad mi se čini da rukom mogu dodirnuti oblake. I bazen se nekako smanjio. Plašim se da ću ga promašiti i prosuti se po betonu.

– Ajde, Milice! Hajde, kukavice! – viče Zorica.

Udišem duboko i prstima zapušavam nos. Skačem.

Dok padam, vidim uplašenu majku kako pritrčava ivici bazena i sudara se sa nekim detetom kojem iz ruke ispada sladoled. Čujem Zoričin smeh dok leđima udaram o vodu kao o beton. Zaranjam duboko i na trenutak gubim orijentaciju; ne znam gde je dole, a gde gore. Mozak mi brzo radi; odlučujem da plivam ka svetlu, uvis. Ponestaju mi rezerve vazduha u plućima. Izranjam i grabim vazduh. Dobro je. Plivam ka ivici bazena. Skače i Zorica i odiže vodu, koja mi prekriva glavu baš u trenutku dok udišem.

Ne uspevam da iskašljem vodu iz pluća, muti mi se pred očima. Osećam majčine ruke koje me podižu i privijaju uz njeno toplo telo. Iznosi me iz bazena. Kašljem, a voda mi izlazi iz usta. Jako me bole leđa i grudi. Muka mi je. Povraćam baš po razmazanom sladoledu koje je ono dete ispustilo. Čujem spasioca kako grdi majku što je malo dete pustila na skakaonice. Pita je koliko imam godina. Čujem i Zoricu, kaže da u septembru krećem u prvi razred, da je ona pokušala da me spreči, čak se, kaže, i popela za mnom, ali...

Zorica stalno laže. Ona je zla sestra i voli da pravi spletke. Odavno sam naučila da joj ništa ne verujem, ali jedanaest godina je starija i uvek me prevari. Ne voli me i optužuje me da su bili srećna porodica dok se ja nisam rodila i da je tata zbog mene napustio mamu i otišao kod druge žene.

III

Nikada nisam videla mamu da se smeje. Čak i kada Dušica, naša prva komšinica, ispriča vic, mama, da je ne uvredi, pokušava da se osmehne, ali duboke linije oko njenih uvek stisnutih usana, na čelu i korenu nosa kao armatura drže kožu lica ne dozvoljavajući joj da se razvuče u osmeh. Nije se fenirala, šminkala i doterivala kao druge žene.

U stvari, jeste. Jednom u dve nedelje, kada bi tata dolazio po mene da s njim i njegovom novom ženom provedem vikend, mama bi tog jutra odlazila kod frizera, šminkala se i oblačila lepe haljine. Ona je mirisala na skupi parfem, a kuća na domaću pileću supu i ćufte u paradajz-sosu, tatina omiljena jela.

– Radmila, ovoga puta si nadmašila samu sebe! – rekao bi tata između dva zalogaja i redovno sipao još jednom u tanjir.

Mama se ni tada nije osmehivala. Samo bi joj oči zasijale. Brzo bi spustila glavu da tata ne uhvati taj pogled zaljubljenih žena i, zagledana u uštirkani i opeglani beli stolnjak, gladila ga šakom.

Zorica nikada nije bila kod kuće kada bi tata dolazio. Nalazila je razne izgovore, izmišljala da joj je u školi svaka druga subota radna, da mora na košarkaški trening... U stvari, sve je lagala. Svaki trenutak je provodila sa svojim dečkom Nikolom.

Ali danas je bila tu. Znala sam da nešto sprema.

– Tatice, hoćeš li da ti sipam još jednu čuftu? – umiljavala mu se Zorica. – Evo i malo salate.

– Hvala ti, Zorice. Daj još dve čufte, nek ide život, ali salatu nemoj, molim te.

Zacerekala sam se. Tatina nova žena je bila veganka, pa se tata uvek mrštio ne samo kada prolazimo kraj piljarnice već i kraj cvećare. Ništa zeleno očima nije mogao da vidi. Svakog drugog vikenda tata i ja bismo nakon igraonice išli u kafanu na ćevape. To je bila naša tajna.

– I, Zorice, koji fakultet planiraš da upišeš? Sad je upisni rok, zar ne?

– Tatice moj, ja bih da studiram u Americi. Konkurisala sam i juče mi je stigao mejl, primljena sam. Znaš, tatice, to nije skupo jer ću igrati košarku za koledž pa onda plaćamo samo jedan mali deo...

– U Americi da studiraš?! Pobogu, Zorice! Pa otkud ti to, crno dete?! – uzviknula je majka.

– Ne pričam tebi, nego tati! Tebe je ionako baš briga za mene. Svejedno ti je da li ću biti psiholog ili đubretar! Samo na sebe misliš! Nije džabe tata pobegao od tebe! – prosiktala je Zorica, bacila viljušku u tanjir i otrčala u svoju sobu.

– Polako, polako. Pusti je – smirivao je tata mamu, a onda krenuo za Zoricom.

Uvek je ljutnjom i besom dobijala ono što želi. Kada je u prvom razredu gimnazije mama odbila da joj dâ pare da se tetovira, dva dana i dve noći nije jela; samo je ležala u zamračenoj sobi i cmizdrila dok majka na kraju nije popustila.

Tako je bilo i sada. Nakon petnaestak minuta tata i ona su izašli iz sobe, a Zorica je pobedonosno saopštila da će joj njen najdraži i najbolji tata na svetu platiti studije psihologije u Americi.

Niko nije bio srećniji od mene. Napokon ću se rešiti svog dželata.

IV

Otkad znam za sebe, Zorica nije propuštala nijednu priliku da me povredi. Svaka dečja igra, ma kako bezazleno počinjala, završavala bi se mojim suzama i njenim smehom.

Samo kada se setim uspavljivanja! Došla bi kod mene u krevet i obe bismo se sedečki zavukle pod ćebe kao da kampujemo pod šatorom. U sobi je bio mrak, a Zorica bi baterijskom lampom osvetljavala stranice knjige i čitala mi bajke. Imala sam tri-četiri godine i nisam znala da Zorica menja kraj. Tako je Pepeljuga, bežeći u ponoć iz prinčevog dvorca, ne samo izgubila cipelicu na stepeništu nego i polomila nogu, pa posle, kada je princ došao sa cipelicom, ona zbog gipsa nije mogla da je obuče te je princ otišao, a jadna Pepeljuga ostala je da do kraja života bude sluškinja maćehi i sestrama, samo što joj noga nikada nije zarasla, pa je najteže kućne poslove morala da radi na štakama. Snežana i sedam patuljaka su se najeli otrovnih jabuka i poumirali u strašnim mukama, a maćeha se zategla kod plastičnog hirurga i tako podmlađena

udala za princa. Veštica je u kući od čokolade držala u kavezu Ivicu i Maricu i hranila ih, a kada su se podgojili, organizovala je gozbu za Noć veštica i pojela ih u slast sa svojim drugaricama.

Pre nego što izgovori najstravičniji deo u bajci, Zorica bi lampu primicala bradi, a njeno lice odozdo osvetljeno izgledalo je zastrašujuće. Vrištala sam, a ona se grohotom smejala. Kada bi mama uletela u sobu da vidi šta se dešava, Zorica je pokazivala slikovnice i glasom nevinašceta objašnjavala majci da mora da sa mnom nešto nije u redu čim vrištim i plačem zbog dečjih bajki.

Tata i njegova žena Biljana, koju je on zvao Biksi, imali su psa sa kojim sam se igrala u njihovom dvorištu svakog drugog vikenda. Molila sam mamu da i meni kupe kucu za peti rođendan, ali mama se protivila i objašnjavala da pas ne može da živi na devetom spratu i da je to mučenje životinje. Predlagala je da mi kupi kanarinca, ali ja sam želela pravu životinju koju mogu da zagrlim. Hrčak je bio kompromisno rešenje.

Ooo, koliko sam zavolela to malo, belo čupavo biće. Dok bih ga mazila, gledao me je onim krupnim, pametnim očima i mrdao njuškicom. Nismo se razdvajali. Držala sam ga u velikom džepu farmerki tregerki i kao kengurica kengurče nosila ga po celom stanu. Noću bi spavao na mojim grudima i toplu glavicu prislanjao mi na vrat. Bili su to najsrećniji dani mog detinjstva. Prvi put sam osećala da me neko voli.

A onda je Zorica rešila da i od moje bajke napravi nesrećan kraj. Dok je mama bila u bolnici, moja zla sestra donela je u kuću – mačku!

Ispričala je tužnu priču da je jadna maca bila gladna i žedna na ulici, da joj je bilo hladno, da zamalo da je zgaze kola, te je moja sestra, novopečena dobročiniteljka, rešila da je spase i udomi.

Mog jedinog i najboljeg druga, voljeno i najdraže biće, držala sam u kavezu da ga mačka ne bi uhvatila. Oboje smo bili uplašeni, a on je drhtao kao prut kad bi se približila kavezu. Sedam dana i noći živela sam u strepnji i strahu, a osmo jutro kada sam se probudila, zavrištala sam pa zanemela od užasa. Na mom vratu ležao je mrtav hrčak! Belo krzno bilo je ulepljeno krvlju a njegovo malo telo bilo je hladno i ukočeno. Širom otvorene oči, kao kod mrtve ribe, gledale su pravo u mene.

Kada sam se probudila iz nesvesti, ležala sam na tepihu, a Zorica je sedela pored mene, prskala me vodom i smejala se. Zamahnula sam pesnicom da je udarim po licu, ali me je ona čvrsto uhvatila za ruku i – čitavih jedanaest godina jača od mene – lako me je savladala. Rekla mi je da je hrčak sam otvorio kavez i legao kod mene, da je mačka došla i zadavila ga, ali da ne brinem ništa, da se osvetila mački i bacila je sa terase.

Vrištala sam iz sveg glasa zamišljajući smrskanu mačku na trotoaru ispred zgrade; vrištala sam zbog mog krvavog, mrtvog druga; vrištala, vrištala i vrištala sve dok u sobu nije uletela komšinica Dušica. Na kocku šećera sipala je nekoliko kapi neke gorke tečnosti i dala mi da pojedem. Utrnula i umrtvljenih osećanja, dok su se suze niz moje obraze slivale na jastučnicu, čula sam Dušicu kako iz dnevne sobe telefonira:

– Dala sam joj kapi valerijane. Zaspala je. Jadno dete. Nadam se samo da nije ništa nasledno. Sačuvaj, bože... Jadna Radmila još je u bolnici, na psihijatriji.

*

Imala sam samo godinu dana kada je tata otišao i ne sećam se da smo ikada živeli svi zajedno. To znam samo iz Zoričinih priča.

– Tata, mama i ja bili smo srećna porodica dok se ti nisi rodila i sve pokvarila. Mama je zbog tebe dobila postporođajnu depresiju, mesecima nije ustajala iz kreveta, stalno je plakala, nije išla na posao, nije nam spremala ručak, nije se kupala ni prala kosu... Tata to više nije mogao da podnese i otišao je. Uništila si našu porodicu. Uništila si mamu, uništila si moje detinjstvo. Umesto da se igram i uživam kao sva ostala deca, ja sam morala da se brinem o mami, da tebe čuvam, da kuvam, sređujem kuću, idem u nabavku... – često mi je pričala Zorica.

Mama je, kako sam ukapirala iz njenih razgovora sa komšinicom Dušicom, nakon godinu dana ozdravila, stala na noge i počela da radi, ali otprilike jednom godišnje odlazila je u duševnu bolnicu i tamo ostajala desetak dana. Spakovanog kofera kao da je pošla u banju, govorila bi komšinici Dušici:

– Opet mi dolaze crne misli, idem da me malo srede. Čuvaj mi decu.

V

Kao da ide na izlet na Frušku goru, a ne na studije u Americi, Zorica se spakovala za manje od pola sata. Torbica sa šminkom, malo veša, nekoliko majica, jedna dukserica, jakna i dvoje farmerki našli su se u ručnom koferu u koji je ubacila i dve knjige koje je često čitala, a čije korice su me oduvek plašile. Bile su to *Satanistička biblija* i *Knjiga zakona*. Sa zida svoje sobe skinula je neku zvezdu i drveni krst koji je bio okačen naopačke, stavila ih na vrh kofera, zatvorila ga i pobedonosno rekla:

– Ja odoh, a vi se jebite.

– Ama, šta to pričaš, Zorice?! Kakav je to rečnik, pobogu?! – pobunila se majka. – I zašto nosiš tako malo stvari? Na karti piše da imaš pravo na dva kofera plus ručni prtljag.

– Prvo, „Ja odoh, a vi se jebite“ to je replika iz filma *Točkovi*. Drugo, u Americi počinjem novi život i želim novu garderobu. Tamo je sve mnogo jeftinije i kvalitetnije nego kod nas, za pedeset dolara se obučeš od glave do

pete. A sada me ozbiljno slušajte: nikada i nipošto nemojte Nikoli da kažete gde sam. Ni slučajno!

– Ali mi, sine, tog tvog Nikolu i ne znamo, nikada ga nisi dovela u kuću da ga upoznamo, kô da nas se stidiš.

– Pusti sad to. Nikola će verovatno poturati naše drugare da zovu i pitaju gde sam. Nikome, ali baš nikome, ne govorite ništa.

– Ali zašto, sine? Pa Nikola i ti ste godinama zajedno. Kako to tek tako...

– Čuli ste me dobro šta vam kažem.

Iz fioke pisaćeg stola izvadila je pasoš i platnu karticu i, držeći ih u ruci, kao lepezom mahala pred maminim licem.

– I treće, za Ameriku su bitne samo dve stvari: plastika puna para i viza u pasošu.

Platnu karticu je protrljala po svojoj bradi i, kao da stoji za govornicom u skupštini, pobedonosno je izjavila:

– Tata mi je napunio karticu sa deset hiljada dolara. A, miševi? Šta kažete?